

CAMINOS DE LA MUERTE*

Σε χώρες σαν το Περού και τη Βολιβία δε χρειάζεται να αναζητάς την περιπέτεια.
 Θα τη βρεις στο δρόμο σου!

ΟΤΑΝ μέσα σε ένα μήνα έχεις διασχίσει το Περού, έχεις γλιτώσει από τρικυμία στη λίμνη Τιτικάκα, έχεις σκαρφαλώσει νύχτα με χιόνι στα 6.000 μ., έχεις περάσει από πλημμύρες στη λεκάνη του Αμαζονίου, έχεις κατασκηνώσει πάνω σε λίμνη από αλάτι και έχεις καταφέρει να βγεις από τη Βολιβία με σπασμένη ανάρτηση, τότε καλά τα πήγες ως ταξιδιώτης. Λογικά, έπειτα από μια υπερβολική δόση περιπέτειας σαν κι αυτήν, η επάνοδος σε μια ανεπτυγμένη χώρα όπως είναι η Χιλή είναι λυτρωτική. Τι μήνας κι αυτός...

Όλα ξεκίνησαν από τη Λίμα. Με συνεπιβάτη τον Δημήτρη Παρούση, τον αιθεροβάρμονα «godimitris» που περιδιαβαίνει τη Λατινική Αμερική εδώ και τέσσερα χρόνια, ανακαλύπτοντας ξεχασμένους Έλληνες σε απίθανα σημεία. Την πρώτη κιόλας μέρα κατασκηνώσαμε στην έρημο, πάνω στον Ειρηνικό, συναντήσαμε έναν ελληνικής καταγωγής Περουβιανό που έφτιαχνε την κατεστραμμένη από το τσουνάμι-ταβέρνα του και το επόμενο πρωί σαλπάρουμε με ταχύπλοο για τα νησιά Μπαγέστας, τα λεγόμενα «Καλάπαγκος του φτωχού». Ένα σύμπλεγμα από βράχους που φιλοξενούν εκατομμύρια πουλιά, από πγκουίνους μέχρι πελεκάνους αλλά και θαλάσσιους ελέφαντες, ένα μοναχικό όσο και μοναδικό καταφύγιο άγριας ζωής στον Ειρηνικό. Την ίδια μέρα φτάσαμε στη Νάζκα, όπου βρίσκονται τα περίφημα γεωγλυφικά -που αρκετοί αποδίδουν σε εξωγήινο πολιτισμό- και κάναμε μια ανεμοδαρμένη πτήση από πάνω τους με Cessna. Με σφιγμένα στομάχια, ομολογουμένως, μιας και μόλις δύο εβδομάδες πριν έξι επιβάτες και ένας χειριστής είχαν χάσει τη ζωή τους σ' ένα μονοκινητήριο. Καθώς οι αεροπορικές εταιρείες της Νάζκα «σκότωναν μύγες» από την αναδουλειά, τουλάχιστον πετύχαμε καλύτερη τιμή. Απότοτοι εμείς...

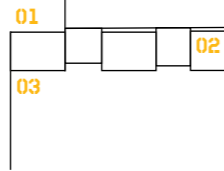
Η ίδια νύχτα μας βρήκε να κατασκηνώνουμε στα 3.300 μ., στον ορεινό δρόμο που ξεκινά από τον Ειρηνικό και σκαρφαλώνει στις Άνδεις, Προορισμός μας το Κούζκο. Οι επόμενες ημέρες είχαν νοσταλγικό χαρακτήρα για εμάς - μιας και είχαμε ταξιδέψει στο Κούζκο και στην Τιτικάκα το 2005. Η κάμερα του Δημήτρη δεν προλάβαινε να κάνει «κλικ», με τόσες εικόνες κάθε μέρα. Τι θέλετε; Αρχαιολογικά μνημεία των Ίνκας στην Ιερή Κοιλιάδα; Πλημμυρισμένα -από τις νεροποντές του περασμένου Γενάρη- χωριά; Τις περίτεχνες πεζούλες του Μοράι, όπου οι Ίνκας πειραματίζονταν σε δεκάδες είδη λαχανικών και σπωροκπευτικών; Τις περιβόητες αλυκές τους; Τις λαϊκές αγορές του Σαββάτου; Μόνο στο Μάτσου Πίτσου δε φτάσαμε, μιας και ήταν κλειστό, λόγω των κατολισθήσεων. Ούτε με τρένο, ούτε από το περίφημο μονοπάτι των Ίνκας μπορούσες να φτάσεις εκεί μέχρι τον Απρίλιο.

Μετά τραβήξαμε για Τιτικάκα, την ψηλότερη πλωτή λίμνη του κόσμου, και περάσαμε εκεί άλλες τρεις αξεχαστες ημέρες. Στα νησιά Αμαντανί και Τακίλε οι άνθρωποι ζουν ακριβώς όπως πριν από 500 χρόνια: Καλλιεργούν καλαμπόκι, εκτρέφουν τα ζώα τους, ενώ φιλοξενούν και τουρίστες στις καλύβες τους. Ωραία ζωή...

Κάπως έτσι μπήκαμε στη Βολιβία, που μας φάνηκε πιο φτωχή από το Περού. Και οι άνθρωποι λιγότερο φιλικόι. Ίδια φυλή, Αϊμάρα και Κέτσουα κυρίως, αλλά αγέλαστοι και καχύποπτοι με τους επισκέπτες. Αφού διατρέξαμε όλη τη λίμνη Τιτικάκα μέχρι το νότιο άκρο της, περάσαμε από τις κατάλευκες κορυφές της Κορντιέρα Ρεάλ, της «βασιλικής οροσειράς». «**Να μπορούσαμε να ανέβουμε εκεί πάνω**» σκεφτόμουν, ενώ η Βούλα έτρωγε τα νύχια της, αφού θα μέναμε οσονούπω από πετρέλαιο. Τα λιγοστά πρατήρια είχαν στερέψει. Με 5 λίτρα στη μούρη αγορά φτάσαμε στη Λα Πας, την πρωτεύουσα που βρίσκεται πιο ψηλά από κάθε άλλη, στα 3.800 μ. Όλες οι κατηφόρες οδηγούν στο κέντρο της πόλης, που εξυπηρετείται ουσιαστικά από μία αρτηρία. Πραγματικό τρελοκομείο, ένα αδιάκοπο μποτιλιάρισμα...

Λευκή περιπέτεια!

Δε φτάνει που η ζωή μας είναι καθημερινά μια περιπέτεια, ψάχνουμε και extreme δραστηριότητες. Μόλις είχαμε συνηθίσει τις ανηφόρες της Λα Πας, όπου σου κόβεται η ανάσα και μόνο πηγαίνοντας για τσιγάρα, αποφασίσαμε να κάνουμε μία τρέλα, έτσι, για να γιορτάσουμε τις χίλιες ημέρες μας στο ταξίδι. Μπήκαμε σε ένα πρακτορείο και ύστερα από δέκα λεπτά βγήκαμε με έναν ακόμα βραχνά στο κεφάλι: την ανάβαση στο χιονισμένο Χουάινα Ποτσό, το πιο φιλικό -όπως μας είπαν- όρος με κορυφή πάνω από τα 6.000 μ., 6.088 για την ακρίβεια. «**Θα τα καταφέρουμε**», λέγαμε κι εμείς οι ανίδεοι, λες και πηγαίναμε βόλτα στο πάρκο.

- 01. Μπορεί να μην ανεβήκαμε στην κορυφή, όμως πήραμε ένα γερό μάθημα ορειβασίας στα 6.000 μ.
- 02. Η Βολιβία είναι μια χώρα με εννέα εκατομμύρια ανθρώπους και τρία εκατομμύρια Γιάμα...
- 03. Ο πιο επικίνδυνος-κάποτε- δρόμος του κόσμου...

Το επόμενο βράδυ τρώγαμε σουπίτσα και πέφταμε για ύπνο σε ένα φιλόξενο καταφύγιο στα 4.700 μ., αφού πρώτα δοκιμάσαμε τις αναρριχητικές μας ικανότητες σε παγετώνα. Εκεί που δεν ήξερα τι σημαίνει «πιολέ» (το τσεκουράκι του ορειβάτη) και τα «κραμπόν» (τα μεταλλικά καρφιά στην μπότα), να με δείτε να παριστάνω τον Μέσσερ, κρεμασμένος σε κατακόρυφο τοίχο από πάγο. Κουνίτη, σ' έφαγα! Μα πού πας, καημένε; Την άλλη μέρα σκαρφαλώσαμε στο δεύτερο καταφύγιο, στα 5.130 μ., με αέρα υπεροχής. Μέχρι που έμεινα από... αέρα όταν έπεσα να κοιμηθώ. Πώς να αναπνεύσεις με 110 παλμούς; Και όσο έπρεπε να κοιμηθούμε νωρίς το απόγευμα, μιας και τα μεσάνυχτα ξεκινούσε η αποστολή αυτοκτονίας (συγγνώμη, η ανάβαση στην κορυφή), τόσο φυσούσαμε και ξεφυσούσαμε μέσα στους αερόσακους. Ο οργανισμός στον κόρη!

Άυνοι σχεδόν, νά 'μαστε λοιπόν μετά τα μεσάνυχτα στην αρχή του παγετώνα να προσπαθούμε να περάσουμε τα κραμπόν στην μπότα. Δεμένοι με σχοινί με τον οδηγό, με τους φακούς κεφαλής αναμμένους, αρχίσαμε να ανεβαίνουμε με πλάγια βήματα την παγωμένη πλαγιά. Χρουπ, χρουπ, βήμα βήμα οι τρεις μας, πίσω από δύο άλλες ομάδες που έμοιαζαν σαν καρραβάνι που πήγαινε για σφαγή, λίγο μπροστά μας. «**Μα γιατί το κάνουμε αυτό;**», έπιασα τον εαυτό μου να αναρωτιέται σε κάποια στιγμή. «**Εχουμε τόσο σχέση με την ορειβασία όση και με τα διαστημόπλοια, καπνίζουμε και οι δύο, γυμναζόμαστε σπανάκι και η δουλειά μας δεν είναι εδώ, αλλά στο τμήν του Discovery.**»

ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΔΩ ΠΑΝΩ ΟΙ ΑΜΟΙΡΟΙ ;

Στη ρία ώρα νιώθαμε ήδη εξαντλημένοι. Στις δύο ώρες αρχίσαμε να κρυώνουμε, παρά τα hi-tech θερμοεσώρουκα και τα Gore-Tex μπουφάν που φορούσαμε. Την τρίτη ώρα έπρεπε να ανέβουμε ένα σχεδόν κατακόρυφο τοίχο. «**Μην κοιτάξεις κάτω**» λέω στη Βούλα, «**γιατί δε θ' ανέβεις ποτέ**». Αν πέφταμε από εκεί, θα κουτροβαλούσαμε μέχρι τη Λα Πας... Την τέταρτη ώρα άρχισε να χιονίζει. Και, λίγο πριν κλείσουμε πέντε ώρες, στα 5.850 μ., ο νυσταγμένος οδηγός μάς έκοψε τα πόδια με μιάς: «**Είναι επικίνδυνο να συνεχίσουμε, γιατί χιονίζει, είστε κουρασμένοι και οι στατικοί ηλεκτρισμός μπορεί να φέρει κεραυνούς. Πρέπει να επιστρέψουμε τώρα!**» «**Μα ούτε στα 6.000 μέτρα; Τέτοια ήττα;**» μονολόγησα με όση δύναμη μου είχε μείνει. Τίνα κάνουμε; Πρωτάρηδες είμαστε. Την επόμενη φορά. Αρχίσαμε να πηγαίνουμε προς τα κάτω. Κάτι που ήταν επίσης άθλος, με τέτοια κούραση. Όταν το μεσημέρι επιστρέψαμε πίσω στη Λα Πας, μας φάνηκε λες και επιστρέψαμε από έναν άλλο πλανήτη. Από τον άλλο κόσμο, θα έλεγα καλύτερα. Το βουνό μάς είχε διδάξει ότι δεν είναι παιχνίδι. Δε μας τιμώρησε -που θα έπρεπε να το κάνει για το θράσος μας-, αλλά μας έδειξε τα όριά μας. «**Μέχρι εκεί μπορείτε, άσχετοι**», σαν να μας είπε κορσιδευτικά η κορυφή. Τουλάχιστον, η καρδιά μου -σε ηλικία, μάλιστα, επικίνδυνη για έμφραγμα- άντεξε την καταπόνηση και το υψόμετρο. Αυτό με ανησυχούσε χτες το βράδυ και δεν μπορούσα να κοιμηθώ;

Και πάλι ευχαριστημένοι να είμαστε...

Ο δρόμος του θανάτου

Από τη Λα Πας ξανασημαντήθηκαν με το Δημήτρη και κινήσαμε για το διαβόητο Καμίνοντε λα Μουέρτε, το «Δρόμο του Θανάτου», γνωστό και ως τον πιο επικίνδυνο δρόμο του κόσμου. Ένα παλιό μονοπάτι 60 χλμ. που οδηγεί στο Κορόικο, ένα θαυμάσιο-λόγω κλίματος- χωριό στα 1.600 μ. υψόμετρο, δίπλα σε νόμιμες καλλιέργειες κόκας. Το μονοπάτι έχει παρακαμφθεί από έναν ασφαλή δρόμο, γι' αυτό άλλωστε δε μας φάνηκε και τόσο επικίνδυνο. Τώρα το περνούν κυρίως ταξιδιώτες με νοκισμένα ποδήλατα βουνού. Βέβαια, σε κάποια σημεία το βράχος του γκρεμιού ήταν απύθμενο και δε θα ήθελα με τίποτε να βρισκόμαι εκεί μαζί με φορτηγά και υπερστικά λεωφορεία. Απόδειξη του θανατηφόρου παρελθόντος ήταν οι σκουριασμένοι σταυροί προς τιμήν των πεσόντων του «Καμίνου». Σε ένα μόνο ατύχημα, το 1998, είχαν χάσει τη ζωή τους πενήντα άνθρωποι...

Αντί από το Κορόικο να επιστρέψουμε στη Λα Πας και να ακολουθήσουμε την εθνική πάνω στις Άνδεις προς τα νότια της Βολιβίας, είπαμε να μπουμέ βαθιά στη ζούγκλα της χώρας. Το αποτέλεσμα; Κάναμε 1.850 χλμ., τα περισσότερα σε χώμα, από το Κορόικο στο Σαν Γουάσι και το Τρινιδάδ, από εκεί στη Σάντα Κρουζ -τη μεγαλύτερη και πιο εύπορη πόλη της Βολιβίας- και πίσω στη φιλικότερη Κοτσάμπάμπα, που ήταν μόλις 300 χλμ. από τη Λα Πας. Στο δρόμο περάσαμε και από τα μέρη όπου η CIA συνέλαβε και καθάρισε τον Τσε Γκεβάρα, το 1967. Μπορεί να ταλαιπωρήθηκε το Discovery με τόσο βάρος στην πέτρα και στη λάσπη, μπορεί τα πίσω αμορτισέρ να δάκρυσαν λαδάκι (όχι από συγκίνηση...), όμως άξιζε τον κόπο. Αξίζει, αλήθεια; Σαν τοπίο, η ζούγκλα είναι παντού ίδια. Οι φωτογραφικές μηχανές μας ξεκουράστηκαν. Τις νύχτες θυμηθήκαμε τη θάπειρα σκηνή και κουνούπια. Οι άνθρωποι ήταν διαφορετικοί, πιο πονηροί αλλά και πιο ζεστοί στα πεδνά. Λες και είχαμε πάει σε άλλη χώρα. Μάλιστα, πολιτικά τους χωρίζει άβυσσος με τους ορεισίβιους ιθαγενείς. Στη Λα Πας όλοι ορκίζονται στο όνομα του Έβο, του ιθαγενή προέδρου Μοράλες που κυβερνά σοσιαλιστικά -ή περίπου- από το 2006. Στη Σάντα Κρουζ, οι μεστίζο Βολιβιανοί (ισπανικής καταγωγής) δε θέλουν να τον ξέρουν, και ζητούν όχι απλώς αυτονομία, αλλά και πραγματική απόσχιση οι πιο ακραίοι. Αν δεν κάναμε αυτό το σκληροτράχηλο κομμάτι στη νότια λεκάνη του Αμαζονίου, δε θα μαθαίναμε ποτέ ότι η Βολιβία είναι ένα καζάνι που βράζει, δύο χώρες σε συσκευασία μίας... Ούτε θα βλέπαμε το τοπίο να αλλάζει σουρεαλιστικά από τις βροχές. Ύστερα από εκατοντάδες χιλιόμετρα σε σκληρό χώμα και λάσπη, 50 χλμ. πριν από το Τρινιδάδ, ο δρόμος κόπηκε στη μέση. Τριγύρω πλημμύρα. Και τώρα, τι; Υπήρχαν δύο ξύλινες μπλάβες που κινούνταν από μικρούς εξωλέμβιους κινητήρες. «**Δεν υπάρχει δρόμος**», μας λέει ο καπετάνιος, «**πρέπει να σας πάμε εμείς**».

Χίλιες ημέρες μετά...

Αλήθεια, αναπολείς τη θαλιωρή του σπιτιού σου, μια βόλτα για σινεμά ή έναν καφέ με φίλους, έπειτα από χίλιες μέρες στους δρόμους; Όχι! Αν ζεις -και όχι απλώς επιβιώνεις- σαν τα γιγάντια τρία χρόνια τώρα, ξέρεις γιατί το κάνεις. Μάλλον δεν μπορείς να κάνεις χωρίς αυτό. Με την ευκαιρία, ας θυμηθούμε κάποιους σταθμούς σ' αυτό το οδοιπορικό που οσονούπω φτάνει στο τέλος του...

100 ημέρες,

Λεκόνι, Γκαμπόν, Δ. Αφρική, 19.985 χλμ.: Για τα καλά στη μέση Αφρική...

200 ημέρες,

Σαντάνι, Τατζαντία, 38.212 χλμ.: Μετά από γενεθίω από τον Ελληνοαφρικανό μας φίλο, Κώστα Κουκούλη.

300 ημέρες,

Καπαδοκία, Τουρκία, 60.221 χλμ.: Μουδιασμένοι ως ταξιδιώτες, ύστερα από ενάμιση μήνα στην Ελλάδα.

400 ημέρες,

Βομβάη, Ινδία, 76.076 χλμ.: Η Ινδία μας έχε σκοτώσει στην κούραση, αλλά έχει ήδη ανατρέψει τη φιλοσοφία ζωής μας.

500 ημέρες,

Χουέ, Βιετνάμ, 86.331 χλμ.: Έχουμε καλύψει όλη τη ΝΑ Ασία, αλλά τα βρίσκουμε ακούρα με τους δαιμόνιους Βιετναμέζους.

600 ημέρες,

Κουάλα Λουμπούρ, Μαλαισία: 93.783 χλμ.: Ο κινητήρας μας κόπηκε στη Σουμάτρα και περιμένουμε να μονταριστεί ο καινούργιος.

700 ημέρες,

Σίδνεϊ, Αυστραλία, 111.115 χλμ.: Αφού έχουμε διασχίσει το outback, το Discovery βρίσκεται στο κοντινότερο για Λος Άντζελες, κι εμείς σκαλιά με την ελληνική ομογένεια.

800 ημέρες,

Χιούστον, ΗΠΑ, 121.752 χλμ.: Ένας ηλίθιος πέφτει πάνω στο σταματημένο Discovery, στον πιο έρημο δρόμο του Μισισσιπί.

900 ημέρες,

Σαν Κριστόμπαλ, Μεξικό, 126.120 χλμ.: Φιέστες, σίστες και Σαντινίστας!

1.000 ημέρες,

Πούνο, Περού, 139.477 χλμ.: Τρακάκα, πέντε χρόνια μετά την πρόβα τζεενεράτε της αποστολής.

Έπειτα από σκληρά παζάρια, λίγο πριν δώσει ο ήλιος, επιβιβαστήκαμε στο σασπιγκάραβο. Ο Δημήτρης δεν ήταν καθόλου σίγουρος αν θα άντεχε το βάρος του Discovery: **«Είσαι σίγουρος, Άκη»;** Όχι, αλλά τι να κάνουμε, να γυρίσουμε πίσω; Για τέσσερις ώρες πλέαμε, τότε δίπλα στο βυθισμένο χωματόδρομο, πότε ανάμεσα σε νούφαρα και χαμπιούς θάμνους. Αργά τη νύχτα, αφού διασχίσαμε τον ποταμό Μαμορέ, που είχε μετατραπεί σε λίμνη, και περάσαμε μέσα από πλημμυρισμένους οικισμούς, φτάσαμε στο λιμάνι του Τρινιδάδ. Στην πορεία μάθαμε ότι αυτό συμβαίνει κάθε χρόνο. Τους πρώτους έξι μήνες κάθε χρονιάς, οι ντόπιοι δεν πηγαίνουν στα σπίτια τους με μηχανάκια και αυτοκίνητα, αλλά με πύργους. Άλλοι, πάλι, των οποίων οι καλύβες πλημμυρίζουν, μένουν σε πρόχειρους καταυλισμούς. **Αυτή κι αν είναι ζωή σαν περιπέτεια...**

Από τη Γη στη Σελήνη

Μεγάλο Σάββατο φτάσαμε στο Ποτοσί, μια πόλη με μεγάλη, αλλά τραγική ιστορία. Στα μέσα του 16ου αιώνα δεν υπήρχε ψυχή εδώ. Εκατό χρόνια μετά, το Ποτοσί ήταν η μεγαλύτερη πόλη στο δυτικό ημισφαίριο, με πληθυσμό 200.000 κατοίκων. Οι Ισπανοί βρήκαν τις μεγαλύτερες φλέβες από χρυσό και ασήμι στον κόσμο εδώ και του έδωσαν να καταλάβει, βάζοντας ιθαγενείς και μαύρους σκλάβους, εισαγμένους από τη δυτική Αφρική, να δουλεύουν στα ορυχεία. Στο Ποτοσί διαπράχθηκε ένα έγκλημα που δεν πληρώνεται με όλο το χρυσάφι που μετέφεραν οι αποικιοκράτες στους βασιλιάδες τους. Λέγεται ότι οκτώ εκατομμύρια άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους στις απάνθρωπες συνθήκες των ορυχείων. Επισκεφτήκαμε ένα απ' όσα έχουν απομείνει (για εξόρυξη κασσίτερου, πλέον) και πήραμε μια ιδέα: ένα κολαστήριο σκοτεινό, γεμάτο αναθυμιάσεις. Ανήμερα το Πάσχα ήταν και ημέρα νομαρσιακών και δημοτικών εκλογών. Επικρατούσε απαγόρευση κυκλοφορίας, γι' αυτό και η βόλτα μας στο καλοδιατηρημένο κέντρο της πόλης θα μας μείνει αξέχαστη. Όσο για τις εκλογές, έγιναν σε πολύ ήρεμο κλίμα. Από το Ποτοσί κινήσαμε για το νοτιότερο άκρο της Βολιβίας, όπου βρίσκεται το πιο σουρεαλιστικό τοπίο που έχουμε αντικρίσει σε όλο τον κόσμο: το Σαλάρντε Ουγιούνι, μια θάλασσα από αλάτι με έκταση 12.000 τ.χλμ. Όλη μέρα ταξιδεύαμε πάνω στο απέραντο λευκό, και δε χόρταιναν τα μάτια μας από τις ψευδαισθήσεις που δημιουργούνται καταπράσινα νησιά που ως διά μαγείας βρίσκονται μέσα στο απόκοσμο περιβάλλον. Το βράδυ κατασκηνώσαμε κάπου στον «προθάλαμο» αυτό «για τον παράδεισο», όπως ποιητικά χαρακτήρισε ο Δημήτρης το Ουγιούνι. **Αξέχαστη νύχτα, εκεί στα 3.670 μ. υψόμετρο...**

Οι επόμενες δύο ημέρες αποδείχθηκαν οι πιο ζορικές του μήνα. Εκεί που ψάναμε για αδρεναλίνη σε χιονισμένες κορυφές και σε πλημμυρισμένες ζούγκλες, μία σπασμένη βίδα στην πίσω ανάρτηση μας έδωσε ένα γερό μάθημα επιβίωσης. Ο τροχός έμεινε ασπίκτος, κι εμείς αβοήθητοι σε ένα χωματόδρομο απ' όπου δεν περνούσε ψυχή. Η αγγλοσαξονική ψυχραιμία που επιδείξαμε σ' αυτήν την κρίσιμη στιγμή μας ανάμιξε. Μέχρι το βράδυ, είχαμε βρει συνεργείο - σε ένα χωριό-φάντασμα - για να μας συγκολλήσουν την ταλαιπωρη βίδα του ακρόμπαραου. Αφού κοιμηθήκαμε στην πλατεία του χωριού, την επομένη κινήσαμε για τα σύνορα με τη Χιλή. Η διαδρομή περνούσε από μικρότερες αλυκές, όπου έβρισκες μόνο στρατιωτικά φυλάκια με ονόματα πόλεων της Χιλής. Ο ισχυρός γείτονας είχε αποκλείσει τη Βολιβία από κάθε πρόσβαση στον Ειρηνικό κατά τον πόλεμο του 1880, και οι Βολιβιανοί δεν το έχουν ξεπεράσει ποτέ αυτό. «Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θά'ναι» (τα παράλια), σαν να λένε οι πτωχοί... Εμείς δίναμε τη δική μας μάχη να βγούμε από τις εσκαπές της πατρίδας τους. Πηγαίναμε σαν το σαλίγκαρο με το Discovery πληγωμένο. Κάθε λακκούβα κι ένα χτυποκάρδι. Σε κάποια φάση η βίδα ξεσφίχτηκε και, όταν προσπάθησα να τη σφίξω, έσπασε και πάλι. Και τώρα, τι; Είναι αυτές τις στιγμές που σε πιάνουν μαύρες σκέψεις: **«Κι αν μείνουμε εδώ μέσα»;** Σίγουρα θα περνούσαν μέρες μέχρι να μας βγάλει κάποιος. Τέτοιες στιγμές το μυαλό μπαίνει σε safety mode και στροφάει καλά: **«Βούλα, φέρε τον μάντα από μέσα»!** Με έναν αυτοσχέδιο επίδεσμο, κάναμε 250 χλμ. εκείνη την ημέρα. Όταν πήκαμε στη Χιλή, πανηγυρίζαμε. Κουτσό το Discovery, αλλά άντεξε. **«Τώρα είναι σαν να έχουμε φτάσει στην Παταγονία»** λέω στη συνοδηγό της αποστολής. Μπορεί να είμαστε ακόμη μακριά, αλλά η πιο «αφρικανική» χώρα της Νότιας Αμερικής είναι πίσω μας. Ευτυχώς που δεν πάθαμε τίποτα και οι τρεις..._Α.Τ. >>>

Εδώ ακριβώς, στο νοσοκομείο της Βαγιεγκράντε (Βολιβία), μεταφέρθηκε το πτώμα του Τσε στις 10 Οκτωβρίου 1967.

THE WORLD OFFROAD

ΛΙΜΑ - ΣΑΝ ΠΕΔΡΟ
ΝΤΕ ΑΤΑΚΑΜΑ

WO

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ: ΠΕΡΟΥ: 10 SOL/ΓΑΛΟΝΙ (0,67 ΕΥΡΩ/ΛΤ.), ΒΟΛΙΒΙΑ: 3,72 ΜΠΟΛΙΒΙΑΝΟΣ (BOL)/ΛΙΤΡΟ (0,38 ΕΥΡΩ/ΛΤ.),
ΔΙΟΔΙΑ: ΠΕΡΟΥ: 63 SOL, ΒΟΛΙΒΙΑ: 91 BOL **ΚΑΡΤΑ SIM:** ΒΟΛΙΒΙΑ: 1,5 ΕΥΡΩ, **ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΚΟΥΣΚΟ:** 140 SOL,
ΔΙΗΜΕΡΟ ΤΟΥΡ ΤΙΤΙΚΑΚΑ: 75 SOL, **ΑΝΑΒΑΣΗ ΧΟΥΛΙΝΑ ΠΟΤΟΣΙ:** 900 BOL, **ΠΑΡΚΙΝΓΚ ΑΔ ΠΑΣ:** 20 BOL/ΗΜΕΡΑ, **ΝΕΡΟ 2 ΛΤ.:**
ΠΕΡΟΥ: 2 SOL, ΒΟΛΙΒΙΑ: 5 BOL, **ΤΣΙΓΑΡΑ:** ΠΕΡΟΥ: 5,5 SOL, ΒΟΛΙΒΙΑ: 13 BOL **ΕΥΡΩ = 3,9 SOLES (ΠΕΡΟΥ), = 9,6 BOLIVIANOS (ΒΟΛΙΒΙΑ)**

INFO: Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com

TA NEA TOY DISCOVERY

ΧΛΜ. DISCOVERY: 152.008

ΧΛΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 143.008

ΧΛΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 5.504

ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 822

ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 14,9 ΛΤ./100 ΧΛΜ.

Από την υψηλή κατανάλωση μπορείτε να καταλάβετε τι τράβηξε το Discovery αυτόν το μήνα. Έκανε 1.500 χλμ. σε σκληρό χώμα, σε λάσπη και σε αλάτι ικανό να φθεί τα σωθικά του. Οι αναρτήσεις δούλεψαν στο όριο, με αποτέλεσμα τα πίσω θηριώδη αμορτισέρ της Jam Sport -που ήδη είχαν κάνει 20.000 χλμ.- να ξεράσουν λάδι, και η πίσω ανάρτηση μαλάκωσε αισθητά έπειτα απ' αυτό. Υστερα από ένα γερό χτύπημα πάνω σε «τυφλό» επιβραδυντικό εμπόδιο, νυχτιάκα στην Κοτασαμπάμα, η βίδα της ράβδου σύγκλησης του πίσω δεξιού τροχού λίσκαρε και στη συνέχεια έσπασε. Κανένα πρόβλημα στα ψαλίδια, απλώς θα χρειαστεί ένας έλεγχος ευθυγράμμισης στη Land Rover του Σαντιάγο.

7/3/2010 Παράκας, 137.885 χλμ.:

Το Πίσκο -όπου παράγεται το εθνικό ποτό του Περού- παραμένει πηγαμένο από το τσουνάμι του 2007. Κατασκηνώνουμε στην έρημο Παράκας, στην ακτή Αιένας!

8/3/2010 Νάζκα, 138.187 χλμ.:

Επισκεπτόμαστε τα νησιά Μπαγιέσας, πετάμε με Cessna πάνω από τα γεωγλυφικά της Νάζκα και κατασκηνώνουμε στα 3.300 μ. - όλη σε μία ημέρα!

9/3/2010 Αμπασκάι, 138.583 χλμ.:

Μόνο Γιάμα και Αλπάκας συναντάμε στην σφοδρή διαδρομή που ανεβαίνει στα 4.700 μ.

12/3/2010 Ογιανταϊτόμο, 138.959 χλμ.:

Η γέφυρα του κωριού Πι-σάκι έχει καταρρεύσει από τις πλημμύρες του περασμένου Γενάρη και οδηγούμε εκτός δρόμου για να φτάσουμε στο πανέμορφο χωριό, που βρίσκεται στις όχθες του ποταμού Ουρουμπάμα.

13/3/2010 4 Λαγκούνες, 139.192 χλμ.:

Εξόρμησαν στις περιβόπτες αλπικές (Σαλίνας) και στις πειραματικές πεζούλες των Ίνκας (Μοράι), πριν πάρουμε το δρόμο για Τιτικάκα. Κατασκηνώνουμε σε αήμυρη ήμη στα 4.000 μ.

14/3/2010 Πούνο, 139.477 χλμ.:

Φτάνουμε στην Τιτικάκα το απόγευμα, όπου κλείνουμε διήμερη εκδρομή με 20 ευρώ το άτομο.

15/3/2010 Τιτικάκα: Επισκεπτόμαστε τα

πλησιτά νησιά Ούρος και φιλοξενούμαστε από οικογένεια στο νησάκι Αμαντανί. Παραδοσιακό γλέντι το βράδυ...

16/3/2010 Χουλή, 139.565 χλμ.:

Τρικυμία στην Τιτικάκα, απίστευτο! Επιβιβώνουμε, ωστόσο, και βγαίνουμε στη στεριά, αφού πρώτα πεζοπορούμε στο νησάκι Τακίτε.

17/3/2010 Κοπακαμπάνα, 139.651 χλμ.:

Μπαίνουμε στη Βολιβία και κατασκηνώνουμε στο ήμισυ Γισμπουπάνα. Πάμε με βερβάνες στη μυστηριακή Πιλα ντελ Σοϊ (νησί του Ήλιου).

18-20/3/2010 Λα Πας, 139.823 χλμ.:

Τρελοκομείο η κίνηση στην πρωτεύουσα, που προτιμούν κυρίως νεοοί Ισραηλινοί με σασκίδο στην πλάτη. Είναι φτηνή, γι' αυτό ίσως;

21-22/3/2010 Χουάινα Ποτοσί:

Αγγίζουμε τα 5.900 μ. υψόμετρο, νύχτα με χιονόπτωση. Τι τρέψα κι αυτό!...

25/3/2010 Κορόκο, 139.930 χλμ.:

Διασχίζουμε το Δρόμο του Θανάτου χωρίς χτυποκάρδι. Έχουμε δει και χειρότερα...

26/3/2010 Γιουκούμο, 140.163 χλμ.:

Δρόμος του θανάτου - μέρος δεύτερο και χειρότερο. Οδηγείς αριστερά, ώστε να ελέγχει καλύτερα τον γκρεμό...

27/3/2010 Τρινιδάδ, 140.411 χλμ.:

Το Discovery μπαίνει σε μπλόκα, και μαζί απολαμβάνουμε νυχτερινή κρουαζιέρα στη λεκάνη του Αμαζονίου. Απίστευτη νυχτερινή ζωή στο Τρινιδάδ!

28/3/2010 Σαν Ράμος, 140.765 χλμ.:

Επιτέλους, άσφαλτος!

29/3/2010 Σάντα Κρουζ, 140.944 χλμ.:

Αυτή είναι η οικονομική πρωτεύουσα της χώρας: με εμπορικά κέντρα, μεγάλη αγορά και μοντέρνο κόσμο που δε θέλει να ακούει για... Έβο.

30/3/2010 Σαμπίτά, 141.090 χλμ.:

Αναζητούμε δροσιά στα 1.600 μ., εκεί όπου οπαδοί του New Age αναζητούν εσθαφή με εξωγήνιους...

31/3/2010 Κοπασουόουσα, 141.413 χλμ.:

Ακολουθούμε το τελευταίο μονοπάτι του Τσε και επισκεπτόμαστε το νοσοκομείο στο οποίο φωτογραφήθηκε νεκρός.

1-2/4/2010 Κοτασαμπάμα, 141.564 χλμ.:

Η πιο ζωντανή πόλη της Βολιβίας, και με τον ομορφότερο κόσμο. Δοκιμάζουμε ελληνικό γύρο στο εστιατόριο El Capitolio Griego, που το έχει Βολιβιανή κυρία που είχε παντρευτεί με Έλληνα.

3-4/4/2010 Ποτοσί, 142.080 χλμ.:

Πάσχα μαζί με εκλογές στην πόλη των ορυχείων.

5/4/2010 Ουγιούνι, 142.302 χλμ.:

Φτάνουμε στο ορμητήριο προς τις μεγαλύτερες αλπικές του κόσμου.

6/4/2010 Σαλήρ ντε Ουγιούνι, 142.542 χλμ.:

Εξερευνούμε τη μεγαλύτερη λίμνη από αλάτι στον κόσμο.

7/4/2010 Κότσα Κα, 142.589 χλμ.:

Μία σπασμένη βίδα μας καθλώνει στις ερμητές, νότια του Σαλήρ ντε Ουγιούνι. Το ίδιο βράδυ μας αποκαίρετά ο godimitris...

8/4/2010 Τσίου Τσίου-Χιλή, 142.859 χλμ.:

Οκτώωρα περιπέτεια για να βγούμε από τη Βολιβία με σπασμένη βίδα στην πίσω ανάρτηση. Τα καταφέρνουμε! Ουφ...

9/4/2010 Σαν Πέδρο ντε Ατακάμα, 143.008 χλμ.:

Διάλειμμα για γράψιμο στην καρδιά της Ατακάμα, πριν ξεκινήσουμε για τη Γη του Πυρός...

